

zintsotasuna: askatasuna

Besteon tontakeriekin
barre egitean,
irribarre faltsu bat
nire aurpegira datorrenean,
nire parte bat hiltzen dihoa.
Hain astiro,
non ez-materia bihurtzen den
segundu horretan
hotza sentitzen dut.
Hipokresiaren izotzarekin
koktel posoitsu bat
edaten ari naizela badakidalako.

Zoriontsu izateko
askea izan behar dut
eta askea izateko
zintzotasunaren mina
pairatu behar dut.
Zintzo izatearen askatasuna,
ezer baino handiagoa da.
Hegaz egiteko
aukera bitxi horietariko bat.

Zintsotasuna eta askatasuna
begirada galduen edertasuna moduan
deskribagaitzak dira.
Hitzekin soilik deskribagaitzak;
jasangaitza niretzat.
Hemengo tresnekin ezin da
eta bilatzen ematen ditut orduak
haraindiaren inbidiaz jota.

Beldurrarekin
jolas batean gaude etengabe.
Guk irabaztean... libre!
Hark menperatzerakoan,
askatasunaren handitasuna
ulertzen dut,
heriotzatik hurbil
bizitzaren ditzira
benetakotzat hautematen den antzera.

Besteon aurrean ederragoa agertzea
norbere begien azterketa etengabekoari
ihes egitea baino
errexagoa al den
nire buruari behin eta berriz
galdezka nabil orain ere.

